

na mysli jen poměry soukromoprávní po rozumu §u 1 obč. zák. Rozhodnutí tohoto sporu záviselo by však na rozhodnutí otázky, zdali žalovanému podle zmíněných zákonů příslušel proti státu nárok na invalidní důchod, po případě v jaké výši mu příslušel, neboť jen tak bylo by možno rozhodnouti, zdali a kolik vybral neprávem, zdali a kolik mu stát plnil omylem, a zdali a kolik jest příjemce povinen vrátiti. To však jsou vesměs otázky čistě veřejnoprávní, o nichž podle zmíněných zákonů nepřísluší rozhodovati soudům a jež nelze učiniti soukromoprávními odvoláním se na předpisy občanského zákona o bezdůvodném obohacení. Podobno jest tomu i při náhradě škody. I v tom případě musil by soud řešiti otázky, zdali se žalovaný dopustil činu objektivně bezprávného, zdali z tohoto činu vznikla státu škoda a zdali žalovanému možno přičísti subjektivní zavinění. Žalovaný namítá totiž, že jeho příjem nepřesahoval zákonné hranice 6.000 Kč ročně, a že i když se svou manželkou převzal po rodičích chalupnickou usedlost, zatíženou výměnkem, neměl většího ročního výnosu než 3.000 Kč. Soud by byl nucen těmito námitkami se obírat a zkoumati, jaký příjem žalovaný měl z činnosti hospodářsky samostatné, zdali mu podle zjištěného příjmu příslušel nárok na invalidní důchod a zdali tudíž vzešla státu nějaká škoda z toho, že žalovaný neohlásil změny ve svých majetkových poměrech. Také tyto otázky náleží řešiti úřadům správním, kteréž je v tomto případě skutečně již pravoplatně rozřešily. Žalující strana míní, že jde o otázky předurčující a že by soud byl v těchto otázkách vázán pravoplatným rozhodnutím správního úřadu. Ani v tom směru nelze dáti žalující straně za pravdu. Soudy mohou si ovšem podle §u 190 c. ř. s. k cíli rozhodnutí soukromoprávního sporu rozřešiti také předurčující otázky veřejnoprávní a jsou-li tyto příslušným správním úřadem již rozhodnuty, jsou vázány takovým rozhodnutím, ale v souzeném případě nejde o nárok soukromoprávní, čímž odpadá pro soud možnost řešiti otázky předurčující. Vrácení přeplatku, t. j. peněžní sumy, vybrané bez zákonného nároku, jest — jak již řečeno — jen rubem základní otázky, zdali tu nějaký přeplatek jest a tato otázka nepřeměňuje se v otázku soukromoprávní tím, že se žádá vrácení přeplatku. Kdyby šlo skutečně o otázku předurčující pro soukromoprávní nárok a soud byl vázán pravoplatným rozhodnutím správního úřadu o všech podstatných otázkách, pak by se soudní rozhodnutí stalo pouhou formalitou, která by měla jen zevní nátěr soudního rozhodnutí, ve skutečnosti však byla by rozhodnutím správního úřadu. Něco takového zákon chtíti nemohl. K tomu jest dodati, že zákony o péči o válečné poškozence nemají podobného předpisu, jako jest předpis §u 37 čes. obec. řádu ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. o tom, že by správní úřad rozhodoval o důvodu náhradního nároku a soud jen o výši náhrady. Obdobu tohoto předpisu nelze použiti, protože jde o normu čistě výjimečnou.

Čís. 6535.

**Exekuci na dodání nábytku určitého typu podle objednatelových ná-
kresů jest vésti podle §u 353 ex. ř., nebylo-li plnění učiněno závislým na
osobních schopnostech dlužníka.**

Při výslechu podle Šu 358 ex. ř. jest se dlužníku omeziti na formální podmínky navrženého způsobu exekuce.

Povolení exekuce podle Šu 353 ex. ř. nebrání dlužníku, by dlužné plnění, které se má provésti jinou osobou na jeho náklad, neprovedl sám, pokud vymáhající strana ještě nepočala s opatřením si plnění.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1926, R II 369/26.)

Soud první stolice povolil exekuci udělením zmocnění, by vymáhající strana na náklad povinného dala zhotoviti dvě jídelny z palisandrového dřeva s intarsiemi slohu »Empire«, to vše dle výkresů povinnému vymáhající stranou dodaných, u firmy Josef P., strojní stolařství v L. Důvod y: Povinná strana, byvši podle Šu 358 ex. ř. slyšena o návrhu vymáhající strany, navrhla jeho zamítnutí proto, že obě jídelny, o něž jde, zhotovila přesně dle objednávky a že se vymáhající strana zdráhá je převzít. Námitka tato může však býti uplatňována pouze opoziční žalobou podle Šu 35 ex. ř. proti povolené exekuci, nikoliv proti povolení exekuce. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Rozsudek pro zmeškání, tvořící exekuční titul, nezní na zhotovení nebo dohotovení, nýbrž na dodání dvou jídelen, tedy dodání zastupitelných movitých věcí určitého druhu. V takovém případě jest možnou exekuce jen podle ustanovení Šu 346 ex. ř. Exekuce podle §§ 353 a 354 ex. ř. vztahuje se toliko na jiná jednání než ta, která v Šu 346 ex. ř. jsou uvedena. Zde však o takové jiné jednání nejde.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvod y:

Napadené usnesení doličuje mylně z exekučního titulu, že jím bylo uloženo povinnému jen dodání zastupitelných movitých věcí, neboť povinnému, který jest majitelem strojního stolařství v K., bylo rozsudkem pro zmeškání ze dne 2. února 1926 nařízeno, že má žalující firmě dodati dvě jídelny podle výkresů touto mu odevzdaných z palisandrového dřeva s intarsiemi slohu »Empire«. Není tedy předmětem exekuce, domáhající se vynucení tohoto plnění, jen vydání zastupitelných movitých věcí, v moci povinného již jsoucích (§ 346 ex. ř.), nýbrž povinný má žalující firmě dodati nábytek určitého typu, zhotovený dokonce podle objednáček nákresů žalobkyně. Na plnění tohoto druhu lze vésti exekuci jen podle ustanovení Šu 353 ex. ř., když plnění nebylo učiněno závislým na osobních schopnostech povinného a může tedy i jinou osobou býti opatřeno. Jest přisvědčiti názoru stěžovatelky, že při výslechu podle Šu 358 ex. ř. jest se povinnému omeziti jen na formální podmínky navrženého způsobu exekuce a že nelze exekučnímu soudu hleděti k námitkám, odvozeným z práva hmotného, zejména ze skutečností nastavších po vydání exekučního titulu. Ostatně ani povolení exekuce nebrání povinnému, by dlužné plnění, které se má provésti jinou osobou na jeho náklad, neprovedl sám, pokud vymáhající strana ještě nepočala s opatřením si plnění (srov. sb. n. s. čís. 3029).